

XI.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 12. December 1924).

Udvalget har underkastet Lovforslaget en grundig Drøftelse, hvorunder ogsaa andre Maader at løse den omhandlede Sag paa har været behandlet. Et *Flertal* (Harald Jensen, Helga Larsen, Johannes Lou, Elna Munch, Gerhard Nielsen, Pürschel, Hans Rasmussen, Sneum, Trier og Zahle) ønsker, overensstemmende med de Forhandlinger, som førtes ved første Behandling af Finanslovforslaget, at fremme det foreliggende Forslag paa det deri givne Grundlag.

Det er ligeledes i Overensstemmelse med de tidligere Forhandlinger, at det samme Flertal stiller Forslag om, at Frihedsberøvelse, Tvangsindlæggelse eller Tilbageholdelse kun kan ske ifølge Retsdekret. Desuden stiller Flertallet Forslag om ogsaa at medtage andre almenfarlige Forbrydelser end de i Lovforslaget nævnte.

Et *Mindretal* (Mathilde Hauschultz, Rahbek, Rudfeld, Rytter og Chr. Søgaard) vilde have foretrukket, at Straffelovskommissionens §§ 17, 68 og 72, der svarer til det nu forelagte Straffelovforslags §§ 18, 71 og 75, var blevet gennemført som en midlertidig Lov, for saa vidt Sædelighedsforbrydere angaar. Derved vilde man have opnaaet den størst mulige Sikkerhed og den

mest effektive Retsbeskyttelse overfor disse Forbrydere, baade for saa vidt angaar de ikke fuldt tilregnelige (Psykopater) og overfor de Personer, der tidligere har forbrudt sig (Recidivister). Da det af Justitsministeren forelagte Lovforslag imidlertid indskrænker sig til at omhandle de i Straffelovforslagets § 18 ommeldte ikke fuldt tilregnelige Personer, har man ment, at man ogsaa, som Sagen nu en Gang foreligger, maatte indskrænke sig til at lovgive angaaende disse.

Mindretallet anser det af forskellige Grunde for uheldigt, at dette Forhold lovordnes under den civile Lovgivning vedrørende Umyndiggørelse.

Selv om de paatænkte Sikringsforanstaltninger ikke skal være Straf, tilsigter Lovforslaget nemlig personlig Frihedsberøvelse i større eller mindre Omfang, og man maa mene, at en selv meget begrænset Frihedsberøvelse er et saa alvorligt Indgreb i en af den enkelte Borgers aller vigtigste Rettigheder, at det kun kan ske efter en ved Domstolene stedfunden meget omhyggelig Prøvelse. Mindretallet foreslaar derfor at give Lovforslaget den i Ændringsforslag Nr. 3 formulerede Affattelse. Derved sikres paa den ene Side *Borgeren*, idet Domstolenes Kendelse